

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 186/2019
08.11.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Слађане Накић Момировић и Бранка Станића, чланова већа, са саветником Весном Мраковић, као записничарем, одлучујући о захтеву АА из ..., поднетом преко пуномоћника Милана Лазаревића, адвоката из ..., ..., за преиспитивање судске одлуке – решења Управног суда III-4 Ув 151/17 од 22.01.2019. године, у предмету престанка радног односа, у нејавној седници већа, одржаној дана 08.11.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА**.

Образложење

Побијаним решењем одбијен је приговор подносиоца захтева изјављен против решења Управног суда I-6 У 4723/17 од 21.04.2017. године, којим је одбачена његова тужба, изјављена ради поништаја решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Кабинета министра 01 број ../09 од 16.06.2009. године, јер о истој правној ствари већ постоји правноснажна судска одлука донета у управном спору.

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде подносилац истиче да је пресуда Европског суда за људска права која је донета 12.01.2016. године, а објављена у "Службеном гласнику РС" 53/16, дана 05.06.2016. године, обавезујућа за правосудне и друге органе у Републици Србији и да норме међународног права имају примат у односу на домаће правне норме, а што се игнорише побијаним решењем. Указује на то да се Министарство унутрашњих послова Републике Србије, као орган управе, и правосудни органи Републике Србије у пракси понашају супротно одредби члана 194. став 5. Устава Републике Србије. Наводи да је подносилац захтева ослобођен кривичног гоњења, па је после објављивања пресуде Европског суда за људска права од 07.06.2016. године благовремено поднео захтев за враћање у радни однос Министарству унутрашњих послова Републике Србије, после чега није добио никакво решење, нити закључак поводом поднетог захтева. Истовремено је поднео тужбу Управном суду за понављање управног спора и тужбу због ћутања управе поводом поднетог захтева за враћање у радни однос. Сматра да је потпуно погрешно у оспореном решењу утврђено да се ради о правноснажно окончаном предмету –

пресуђеној ствари. Предлаже да Врховни касациони суд побијано решење укине или преиначи.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијано решење у границама захтева, а у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Према разлозима образложења побијаног решења, правилно је, по оцени Управног суда, судија појединац правилном применом одредбе члана 26. став 1. тачка 7) Закона о управним споровима поднету тужбу одбацио, јер је несумњиво утврдио да о истој правној ствари постоји правноснажна судска одлука донета у управном спору – пресуда Управног суда 19 У 10694/10 од 19.02.2010. године, којом је тужба одбијена.

Оцењујући законитост побијаног решења, Врховни касациони суд налази да је исто донето без повреда правила поступка на које се указује захтевом. Побижаним решењем оцењена су сва питања и околности које су могле да буду од утицаја на законитост оспореног решења, а образложење решења садржи јасне и одређене разлоге којима се суд руководио при оцени законитости оспореног решења, које у свему, као правилне и на закону засноване, прихвата и овај суд.

Одредбом члана 26. став 1. тачка 7) Закона о управним споровима је прописано да ће судија појединац решењем да одбаци тужбу ако утврди да већ постоји правноснажна судска одлука донета у управном спору о истој ствари.

У спроведеном поступку пред Управним судом несумњиво је утврђено, а што подносилац захтева и не спори, да је о законитости оспореног решења туженог Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Кабинета министра 01 број ...-/09 од 16.06.2009. године већ одлучивано по тужби тужиоца у управном спору пред Управним судом пресудом 19 У 10694/10 од 19.02.2010. године, којом је његова тужба одбијена. Стога је, и по налажењу Врховног касационог суда, судија појединац Управног суда правилном применом одредбе члана 26. став 1. тачка 7) Закона о управним споровима тужбу подносиоца захтева у истој управној ствари, против истог решења истог туженог органа, одбацио.

Код несумњиво утврђеног чињеничног стања, које подносилац захтева и сам чини неспорним, наводи захтева који се односе на обавезујуће правно дејство пресуде Европског суда за људска права од 12.01.2016. године нису од утицаја на другачије одлучивање о законитости побијаног решења, па је Врховни касациони суд, на основу члана 55. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 08.11.2019. године, Узп 186/2019

Записничар,
Весна Мраковић, с.р.

Председник већа – судија,
Катарина Манојловић Андрић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић